

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorvm

VD16 B 5530

10. Præludium. Sicut inter angelos beatos, sic inter Dæmones est ordo & prælatio, & id fide tenendum ex sacris literis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

postea infra in confirmationem mysteriorum nostræ religionis, Iudæorum incantamenta & præstigia, aqua benedicta in nomine Iesu Nazaræi cum signaculo crucis dissoluta tradit. Nec solum Epiphanius, sed etiam alij Patres docent, aquam benedictam salutarem esse contra diabolicas & magicas artes & operationes. D. Hieron. in vita Hilarionis, ubi Hilarion aspersione aquæ benedictæ, gætilis aurigæ magicam molitionem dissipauit. Pulchrè Theodoret. lib. 5. histo. Ecclesiasticæ, cap. 21. Beda de gestis Anglor. lib. 1. cap. 17. & Alexand. primus in cap. Aquam de cōsecra. d. 3. & alij alibi. Vnde constat antiquissimam hanc esse traditionem, contra Nouatores.

10. Præludium. *Sicut inter angelos beatos, sic inter Dæmones est ordo & prælatio, & id fide tenendum ex sacris literis.*

In Dæmonibus ut S. Augustinus, est sub ordinaria.

Iob. 41. Ipse est rex super omnes filios superbia. Matth. 12. & Marc. 3. In Beelzebub principe Dæmoniorum eiecit Dæmonia. Ad Ephes. 6. Non est nobis colluctatio aduersus carnē & sanguinē, sed aduersus principes & potestates, aduersus mūdi rectores tenebrarū harum. Hinc Christus in Euangelio regnum Sathanæ attribuit. Luc. 11. Matth. 12. Si enim Sathan Sathanā eiecit, quomodo stabit regnū eius? Hic autem ordo, naturæ est, non gratiæ. Nam naturæ dona retinuerunt, gratiæ autem amiserunt. Sicuti autem Dæmones natura sunt superio-

res & inferiores: sic eorum actiones etiam sibi inuicem subordinantur: qualis enim ordo inter causas, talis quoque inter effectus. Hinc superiores Dæmones non omnia per seipfos exequuntur, sed inferioribus non raro sua committunt officia, & prouincias disponunt, qui libenter se subijciunt in perniciem generis humani, sicque eorum ordo & concordia non ex amicitia, qualem nullam inter se habet, sed ex nequitia, qua homines communi studio odio prosequuntur, & Dei regnum impugnare moluntur, procedunt. Talis autem ordo inter Dæmones post vniuersale iudicium cessabit, quia tunc finis ipsius nullus erit, qui est hominum tētatio, & ad malum inductio. Quod confirmant verba illa Glossæ 1. Cor. 15. super verba Apost. *Cum euacuauerit omnem principatum,* &c. *Quamdiu, inquit, durat mundus, Angeli angelis, homines hominibus, & Dæmones Dæmonibus præsent.* Videntur aliqua obstare huic ordini, quæ mouet Guilhel. Paris. 2. part. principali. p. 2. c. 14. & 15. de vniuerso. Vbi pax non est, ibi non est concordia, iuxta illud Sapientis; Inter superbos semper iurgia sunt. Spiritus autem illi maligni sunt superbissimi, cum etiam diuinæ maiestati renuerint subesse; cum autem vnus superbus iugum alterius abijciat, quomodo superbissimi spiritus patiuntur sibi aliquem præsidere? aut inuiti faciunt, aut voluntarij. Si inuiti, igitur semper sunt rebelles pro viribus
præ-

præsertim cùm ex superbia equè appetât principatum ac dominationē, sicut superior. Aut eum iam deiecissent millesies à suo principatu, si viribus prævalerent: aut necesse est, quod ipse omnibus sic præualeat, quod singulos & omnes potētia superet: quum ex eadem causa omnes simul contra ipsum moueantur ad rebellionem. A ratione autē alienū est, quod ipse superior potentia & viribus, tot, & tam multa milia fortissimorum spirituum superet: quum in rebus eiusdem speciei non inueniatur vnum indiuiduum, quod naturali perfectione & potentia vincat omnia alia simul coniuncta. Sic vnus homo naturali virtute & fortitudine non potest multos superare, nec vnus equus fortior est alijs multis simul aggregatis: Si quis dicat: Vn^o rex in regno omnibus imperat. Respondetur hoc nō prouenire ex natura, aut naturali regis potentia, eo qd^r rex sit, sed ex voluntate & obedientia subditorum, vt constat experientia, quando obedientia dissoluitur, & rebellio sequitur, rex non magis ex viribus naturalibus, quàm homo priuatus valet, imò non rarò minus est exercitatus ad pugnandum, quàm gregarius miles sit. Si voluntarij principi subijciuntur: quomodo ergo iugum suaue potentissimi creatoris ferre recusauerunt, cuius potentia etiam omnes simul resistere non potuissent? nec hoc ipsi erat ignotum ex viribus naturæ.

Amplius, si saeuissimi Tyranni sui principis imperio voluntarij subsunt: quomodo non semper inter eos ira & odium, cum superbia eorum ascendat semper, vnde continua rebellio sequitur? Ad horum clariorem resolutionem considerandum est, ordinem in angelis esse naturalem, & à Deo cum natura inditum. Qui enim magis accedunt ad perfectionem primi & summi principij, alijs sunt potentiores & superiores in naturalibus. Sic Doctores tradunt primum gradum inter omnes spiritus tenuisse Luciferum. Deinde, vt supra insinuat, concordia Dæmonum est ex communi nequitia, qua homines persequuntur. Est enim proprium impiorum, vt eis se adiungant & subijciant ad propriam nequitiam exequendam, quos potentiores esse viribus cognoscunt. Sic licet hæretici non raro inter se sint discordes, tamen omnes conueniunt ad impugnationem Ecclesiæ Catholicæ. Sicut autem ordo in Dæmonibus est naturalis, sic prælatio etiam, quæ naturæ ordinem comitatur, est naturalis. Quare argumentum sumptum ex humanis, non valet ad propositum: Quia homines natura sunt pares in naturalibus, & secundum naturalia nullus inter eos ordo est. Quod autem in Dæmonibus inferiores superioribus subdantur, non est ad eorum scilicet superiorum bonum, sed magis ad malum. Quia cum malefacere maximè ad miseriam pertineat, præesse

in ma-

in malis, est esse miserum. Atq; hic etiam notandum ex Magistro Sententiarum, in 2. d. 6. quod secundum modum & gradum scientiæ maioris, sunt etiam gradus in præsidetia. Quidam enim vni prouincię, alij vni homini, aliqui etiam vni alicui vitio præfunt. Sic Lucifer superbiæ, Mammon avaritiæ, Asmodæus luxuriæ, Sathan iræ & discordiæ, Beelzebub gula, Leuiathan inuidiæ, Beelphegor accidiæ præest, & quisq; horum præsentium maxime ad illud peccatum inducere nititur, cui præsidet, & à quo nominatur. Quando autem dicitur, quod vnus alicui vitio præsit, non est putandum, vt ait Glossa super Iosue II. quæ est sumpta ex sermone Origenis, in illa verba: Omnes bellando cepit: quod vnus fornicationis spiritus seducat eum, qui in Britannia fornicatur, & eum qui in India seu alijs locis: neq; vnum duntaxat esse spiritum iræ, qui in diuersis locis diuersos exagitat homines: sed potius fornicationis esse spiritum vnum superiorem, atq; innumeros, qui ei in hoc vitio parent. Similiter iracundiæ principem vnum esse, innumerosq; sub eo, qui homines diuersos ad huiusmodi peccatum sollicitent, & sic de ceteris vitijs: De diuersis Dæmonū studijs doctissime Cassian. in collat. Patrum, coll. 7. Abbatis Sereni c. 32. Tot aut esse, ait, immūdos spiritus, quot in hominibus studia nō dubiè comprobantur. Nam nonnullos eorum, quos etiam

Quomodo diuersi demones diuersis vitijs præfunt

fau.

faunos vulgus appellat, ita seductores & ioculatores esse manifestum est, ut certè quæq; loca seu vias iugiter obsidentes: nequaquam tormentis eorum, quos prætereuntes potuerint decipere, delectentur, sed derisu tantum modo & illusionem contenti, fatigare potius eos studeat, quam nocere. Quosdam verò solummodo in nociuis incubationibus hominum pernoctare: alios ita esse furori ac truculentiae deditos, ut non sint contenti illorum tantummodo corpora, quos suppleuerunt, atroci dilaceratione vexare, sed etiam irruere super eminus transeuntes, quales illi in Evangelio describuntur, ob quorum metum per viam illam transire iam nullus audebat. Alios reperimus non solum studere mendacijs, sed etiam blasphemias hominibus inspirare. Cuius rei etiã nos testes sumus, qui audiimus Dæmonem confitentem, per Arrium & Eunomium, se impietate sacrilegi dogmatis edidisse. Quod etiam in 3. Regum lib. vnum ex eisdem ipsis manifestè legimus prædicantem. Egrediar, inquit, & ero spiritus mendax in ore omnium prophetarum eius. Esse autem alia dæmonum genera, id est, mutorum & surdorum, Evangelia testantur. Incentores etiam libidinum atq; luxurię quosdam spiritus propheta commemorat. Spiritus fornicationis decepit eos. Nocturnos quoq; diurnos ac meridianos demones similiter scripturarum auctoritas docet,

Matth. 8.

Os. 4.

cet. De quorum diuersitate longum est, si vo-
 lumus omnia scripturarum volumina per-
 scrutantes sigillatim percurrere. Qui per Pro- *Esai. 34.*
 phetam Onocentauri, qui pilosi, qui serena,
 qui lamia, qui vlula, qui struthiones, qui eri-
 cij designatur: Qui aspis, qui Basiliscus in Psa-
 lmo, qui Leo, qui Draco, qui uic Scorpius in E-
 uangelio nūcupetur. Qui princeps mūdi hu-
 ius, qui rectores tenebrarum harum, qui spiri-
 tualia nequitia ab Apostolo nominetur. Quae
 uocabula non casu, aut fortuito indita illis de-
 bebimus accipere, sed significatione istarum fe-
 rarum, quae apud nos vel minus noxia, vel
 magis perniciosae sunt, illorum rabies feroci-
 tatesq; distingui. His ad eruditionem & dele-
 ctationem lectoris lubet annotare, quae ad idē
 propositum faciunt, & ea tradit Guilhelmus
 Parisiensis Doctor grauissimus in 2. parte de
 vniuerso. Dico, ait, iuxta verisimilitudinem,
 non iuxta certitudinem, quod sicut omni-
 tens bonitas creatoris permittit hominum
 Principes impios, diuersos ordines in princi-
 patibus ac ditionibus collocare, qui & malos
 solent exaltare, ac bonos deicere, imò indi-
 gnissimos & pessimos in dignitatibus potesta-
 tibusq; statuere: Ita permittit & principi mali-
 gnorum spirituum iuxta suae peruersitatis ma-
 lignitatem alios de malignis spiritibus subli-
 mare, varijsq; operibus malis praeficere, alios
 ab eisdem officijs remouere. Quod Deus per-
 mittit

mittit

Colla. 8. c. 16.

mittit propter innumerabiles utilitates, quas inde elicit. Cuius signum est, quod in Collationibus Patrum narratur. Apparuit quippe cuidam sancto viro princeps malignorum spirituum, in solio sedens regali, & ante eum horribilium multitudinem spirituum, qui de singulis venientes regionibus, interrogabantur, quid perpetrassent: & quos modicum mali iudicauit egisse, flagellari præcepit, quorum cum vnus retulisset se quendam sanctum heremitam per quadraginta annos tentasse, & in ipsa nocte in fornicationis facinus deiecisse, cum ingenti gaudio & festiuitate ab illo receptus est, ita quod eum iuxta se collocarit, & proprii capitis coronam deponens, Dæmonis illius capiti imposuerit. Etenim sicut ab initio ambiciosissime affectauit assimilari altissimo, ita nunc vsq; regnum suum tenebrosum ac sceleratum contendit inanissima impietate, conformare regno ac militiæ creatoris, deputando angelos tenebrarum diuersis iniquitatis obsequijs, secundum quod angeli sancti deputata habent ministeria pietatis: Sic & Ecclesiam malignantium suam, assimilare conatur Ecclesiæ sanctorum, quatenus sicut Deus & Saluator in Ecclesia sua constituit veros Apostolos, veros Prophetas, sanctos martyres, fidelissimos confessores, virginesq; mundissimas: Sic & ipse habere satagit pseudopphetas, falsos Apostolos, martyres vanos, fictos

con-

confessores, ac virgines fatuas. Enimuero qui ab exordio fuit signaculum similitudinis, plenus sapientia, & perfectus decore, factus est simia ridiculosa ac deformis imitationis: sic & totum regnum ipsius sua vanitate, ambitione & iniquitatum congerie versum est velut in simiam quandam Ecclesie electorum, quae verè est regnum Dei. Hæc Guilielmus.

Nec dissimilis est historia, quam narrat D. Gregor. lib. 3. dialogor. cap. 7. de Andrea Fundanæ ciuitatis Episcopo; nec etiam res est dubia, ait Gregor. quia penè tanti in ea sunt testes, quanti & eiusdem loci habitatores existunt. Hic namq; venerabilis vir (intelligit Andream Episcopum) cum vitam multis plenam virtutibus duceret, seq; sub sacerdotali custodia in continentie arce custodiret: quandam factimoniam foeminam, quam secum prius habuerat, noluit ab Episcopij sui cura repellere, sed certus de sua, eiusq; continetia, secum hanc permisit habitare: ex qua re actum est, vt antiquus hostis apud eius animum aditum tentationis exquireret. Nam cepit specie illius oculis mentis eius imprimere, vt illectus nefanda cogitaret. Quadam verò die Iudæus quidam ex Campania partibus Romanam veniens, Appiæ carpebat iter: Qui ad Fundanam glebam perueniens, cum iam diem vesperscere cerneret, & quo declinare posset minimè reperiret, iuxta Apollinis templum
fuit,

fuit, ibiq; se ad manendum contulit. Qui ipsum loci illius sacrilegium pertimescens, quavis fidem crucis minimè haberet, ligno tamen crucis se munire curavit. Nocte autem media ipso solitudinis pauore turbatus peruigil iacebat: & repente conspiciens vidit malignorum spirituum turbam quasi in obsequium cuiusdam potentis præire: eum verò qui cæteris præerat, in eiusdem gremio loci confedisse, qui cœpit singulorum spirituum obsequentium sibi causas actusq; discutere, quatenus vnusquisq; quantum nequitiae gessisset, inueniret. Cumq; singuli spiritus ad inquisitionem eius exponerent quid operati contra bonos fuissent: vnus in medium profiliit, qui in Andreæ Episcopi animum per speciem sanctimonialis fœminæ, quæ in Episcopio eius habitabat, quandam tentationem carnis commouisset, aperuit. Cùm verò malignus hoc, qui præerat spiritus in hianter audiret, & tanto sibi factum lucrum grande crederet, quanto sanctioris viri animam ad lapsum perditionis inclinaret: ille spiritus qui hæc eadem fatebatur, adiunxit: quia vsq; ad hoc quoque die præterito vespertina hora eius mētem traxerit, vt in terga eiusdē sanctimonialis fœminæ blandiens, alapam daret. Tunc malignus spiritus, atq; humani generis antiquus inimicus adhortatus hunc blandè est, vt perficeret quod cœpisset, quatenus ruinæ illius singularem

rem inter ceteros palmam teneret. Cumque Iudæus qui aduenerat, hoc cerneret, & magno formidinis anxietate palpitaret: ab eodem spiritu qui cunctis illic obsequentibus præerat, iussum ut requirerent, quisnam esset ille, qui iacere in templo eodem præsumpisset. Quem maligni spiritus pergentes & subtilius intuentes crucis mysterio signatum viderunt mirantesque dixerunt: Væ, væ: vas vacuum & signatum. Quibus hoc renunciantibus cuncta illa malignorum spirituum turba disparuit: Iudæus verò qui hæc viderat, ilicò surrexit, atque ad Episcopum cum festinatione peruenit. Quem in Ecclesia reperiens, seorsum tulit, qua tentatione vrgeretur, inquisiuit: Cui Episcopus verecundia ductus, noluit tétationem reuelare. Cum autem Iudæus omnia quæ viderat, & audierat in conuentu Dæmonum, referret, veritatem confessus est, atque non solum sanctimoniam, sed etiam omnes scæmias à sua habitatione remouit. Deinde etiam ipsum Iudæum ad fidem CHRISTI & salutem perduxit.

De præsidibus spirituum malorum, eorum nominibus, natura, numero subiectorum, formis apparendi, plurima curiosa, & minus utilia tradit quidam libellus inscriptus, liber officiorum spirituum, vel de principibus & regibus Dæmonum, & à quodam Pseudomonarchia Dæmonum: In illo libello

E

multi

multi principes & præfides numerantur, ex quibus quidam 50. aut 60. aut pluribus legionibus præfident, & dominantur. Legio autem continet 6666. Curiosum est his rebus multum adhærere, periculosum & superstitiosum eisdem fidem tribuere, cum nemo scire possit citra diuinam reuelationem, qui non didicerit à Dæmone, à quo cognoscere non licet. Hoc loco considerandum est, quòd cum Dæmones ordinatam & disciplinatam nequitiam habeant, vt ex dictis constat, prout Cassian. in collat. 7. cap. 18. loquitur, instituunt talem ordinem & disciplinam inter suos subditos maleficos & sagas. Sic Bodinus lib. 2. cap. 4. rectè attestatur teneri quemq; maleficum suorum malefactorum rationes exponere, aut cædi, nisi fecerit, grauissimè. Hoc mihi, ait, Bodinus Castelli Rursi præfectus, Biturigum nomine delegatus apud Blosenses, affirmauit. Magam se iudice crematam fuisse, quam filia accusauerat, quod ipsam in conuentus deduxisset, & diabolo instituendam obtulisset: hæc inter alia scelera istud confessa est, se saltasse in hirci ambitum, & tandem singulas rationes rerum à postremi cætus tempore gestarum reddidisse, & qua in re puluerem occupassent: hic à se infantem enectum aiebat, alter equum, ille arborem. Vna autem nihil ab eo tempore fecisse comperta est: hæc frequentes ictus accepit baculo ad plantam pedum, & ab alijs omnibus deri-

derisa est. Hæc Bodinus. Et sic comperimus etiam multis confessionibus, quod sagæ, quando alijs nocere nequeunt, sibi ipsis damna inferunt. Certissimum etiam est, si quis nequissimam disciplinam in cursu non seruet, vt nomen IESVS casu nominet, aut DEVM, aut crucem faciat, cæditur, & alijs disparentibus domum ire cogitur. Hoc se expertam confessa est *Meissenbeins Anna* de Rouer, de qua supra: quæ cum fortuito DEVM semel in cursu & conuentu nominasset, coacta fuit pedibus ire domum, cum delata eò fuisset à diabolo in forma hirci. Qua de causa quod disciplinam transgressa fuisset, nominando Deum, verberata est ab alia N. superioris ordinis; quæ ante hanc etiam flammis consumpta est. Idem contigit cuidam Mariæ ex pago S. Matthiæ, quæ Anno Domini 1588. 10. Nouem. incinerata est, & detenta in custodia monasterij S. Matthiæ prope ciuitatem Treuirens. Hæc cum in primis ad conuentum delata fuisset, à superioribus & principalioribus tractatum extitit, & propositum de perditione fructuum nascentium, & simul vuarum, & quæcunq; persona consensum præbebat, bibebat. Cum autem ordo bibendi & consensum dandi ad ipsam deuenisset, apud se dixit: Ah IESV, perdemus frumenta & vinum, qua ratione ergò pauperes meos pueros sustentabo, statim prolato nomine IESV, euanescente lumine, in densissimi

mistenebris sola in loco mansit. Manè circa
 horam quartam, superior, comitantibus dua-
 bus alijs aduenit, & grauiter ipsam percussit,
 eo quod nomen DEI nominasset, & conuen-
 tum dissipasset. Quo facto auolârunt. Maria
 autem pedibus domum redijt. Multa in huius
 rei confirmationem confessus est Ioannes Cu-
 no filius dictæ Annæ de Rouer, iuuenis natu-
 ralibus dotibus ornatus, decem & octo annis
 natus, qui iam Treuiris, & Mulsiponti in Lot-
 taringia literis operam impendit, & eos pro-
 gressus fecit, vt iam Poësi & literis humaniori-
 bus studeret. Hic iuuenis nono suæ ætatis an-
 no à matre propria seductus fuit, denunciatus
 tanti criminis à propria sorore, & alio fratre
 adhuc superstitite in custodia. Cum detinere-
 tur, & indicia proponerentur, sine tortura a-
 ctuali veritatem confessus est, & sacramentis
 Ecclesiasticis præmunitus, sacrisq; exhortatio-
 nibus instructus, maxima pœnitentia ductus,
 scelera sua detestatus est, & pœnam tempora-
 lem pro peccatis maluit pati, quàm præsen-
 tem cum periculo animæ ducere vitam, & sic
 Anno Domini millesimo quingentesimo, no-
 nagesimo, altera Visitationis Mariæ, vitam
 feliciter, licet in pœna, finiuit. Imò cum Offi-
 ciatus & omnes misericordia ducerentur, eo
 quod magnam contritionem in eo aduerte-
 rent, sicq; vellet & offerret ei pœnam gladij,
 recusauit, & voluit comburi, cum alia saga,
 quæ

quæ simul supplicio afficiebatur: eo quod talis pœna suis sceleribus digna esset, & sic prius strangulatus, flammis in cineres redactus est. Confessionem huius adolescentis latius in primis, vt debuit, iudicialiter Notarius excepit, deinde ipsemet iuuenis proprijs manibus per puncta descripsit germanicè, additis & permistis verbis latinis & tradidit. Ex propria eius scriptura sunt, quæ præsentibus inserimus. Occasio casus eius hæc fuit. Cùm enim amore carnali incenderetur erga filiam quandam illius pagi, oblata oportunitate, commercium cum ea habuit. Deinde Dæmon in forma illius puellæ apparuit, quem personam amatam existimauit, & ei in auri specie quatuordecim coronatos dedit, quam pecuniam tandem conuersam in putredinem reperit, vt eius formalibus verbis vtat. Quamprimum factum matri significauit, & conquestus est de casu. Mater verò, quæ iam Dæmoni se subdiderat, maleficij & rei gestæ conscia, cum consolata est dicendo, fili, cõsolare, res ad bonum statum dirigetur. Sub principium noctis, mater filium scopis insidentem, camino eduxit, ante ianuam hircum reppererunt, cui insederunt in nomine diaboli, & delati sunt ad locum planum & latum, dictum Hesenroderheidt/ quæ distat à Rouer fortè miliarum, vbi frequentissimi sunt conuentus Maleficorum, præsertim celebriores, & quasi prouinciales. Cùm verò

ad dictum locum venissent, mater diabolum, iuuenis seductorem aduocauit, eiq; dixit. Hic est filius meus Ioannes Cuno, vti promisi. Tunc matre impia verba predicente, abrenunciavit DEO & omnibus sanctis. Expedita abrenunciatione, hilares extiterunt, & quasi nuptias cum eo celebrarunt. Tunc tamen Dæmon in alia forma apparuit, quam primo tempore seductionis. Postea Dæmonem succubam habuit, qui & ei vnguentum dedit ad exercenda veneficia. Cuius vnguenti virtutem probauit in matris porcello, quem vnxit in collo, & mortuus est. Dæmon suus rosam se nominauit, atq; adolescentem capri barbam. Confessus quoq; est, matrem propriam & alias duas sagas, in conuentu & congregatione, coram Dæmone presidente, & toto ecetu in Heshenroderheydt/ iactabundam prædicasse, & hoc maleficcium exposuisse, quod patrem suum, id est, maritum dictæ Annæ, veneficij interemissent. Consentit mater in sua confessione, sicut in præcedenti puncto de seductione. Singulis quatuor anni temporibus ad congregationem & cursum venire debent: Aut si quis in persona realiter impeditus comparere nequit, Diabolum suum substituere debet, præbendo ei consensum in omne malum quod in congregatione tractatur & concluditur, ibiq; se gloriatum de quibusdam horribilibus carnalibus vitijs, quæ hîc non est opus enarrare;
testa-

restatus est. Coetus siue totus conuentus in tres gradus siue ordines distinctus est. In maiores, mediocres, & minores. Ipse consistebat inter mediocres. Semper quando conueniunt, habent propositum, & tractatum de destructione alicuius rei. In cursu quoq; sunt fistulatores, cui exercitio ipse aliquando vacauerat, & lucratus erat in bona pecunia tres aut quatuor batzios. Si quis autem non esset soluendo, in pœnam, in honestum actum, qui saluo honore nominari non potest, subire tenetur. Sacramentum Eucharistiæ ter aut sæpius vix sumere potuit, & quando confiteri hoc voluit, Dæmon suus digito inhibebat, atq; etiam ipsam percutiebat, si quid boni faceret. Tandem in conuentu & cursu habent censorem morum, quem latine legis mandatorem vocat. Hic legit & iubet, quo pacto quis se gerere debeat erga Dæmonem, & quod singulis quatuor anni temporibus præcipue cum cæteris conueniendum in loco destinato, & consensus dandus ad omnia maleficia. Hæc ex adolescentis confessione. Alia adhuc commodis locis inferentur. Ex his clarissimum est, quo ordine & malitia Dæmon regnum suum stabiliat, & multos mortales, Deo iuste permittente, miserè in laqueum ducat. Ex hoc ordine deducitur, quomodo Magus quandoq; Dæmonem possit cogere. Si enim pactum vel fœdus habeat cum superiore & potentiore, ad imperium

eius inferior morem geret, non autem æqualis, qui voluntariè concurret quasi coactus videatur suis incantationibus ad coniurationem Magi. De hac re legendus Franciscus Victoria in relectione de arte Magica, à numero 25.

11. Præliudium. *Licet apud antiquiores Doctores res dubia fuerit, an angeli & Dæmones sint corporei, necne: tamen nunc temerarium videtur asserere esse corporeos.*

PRIMA pars certa est ex August. lib. 21. cap. 10. de Ciuitate Dei, qui fatetur multos doctos in ea fuisse opinione, quod sint corporei, & præterea addit. Si quisquam nulla habere corpora Dæmones asseuerat, non est de hac re aut laborandum operosa inquisitione, aut contentiosa disputatione certandum. Aliquando iuxta Apulei & Platoniorum sententiã subtilia corpora habere videtur opinari. Accedunt Origen. lib. 2. Periarchon. cap. 6. Lactan. Firmianus lib. 2. diuinarum institut. cap. 15. & alij alibi. Secunda pars confirmatur: scriptura huic parti maximè fauet. Ephes. 4. Non est nobis colluctatio aduersus carnẽ & sanguinem, id est, aduersus res corporeas. Psal. 103. angeli vocantur spiritus. Qui facit angelos suos spiritus: Luc. 24. Spiritus carnem & ossa non habet, sicut me videtis habere. Et Marci 5. Legitur in vno homine Legio fuisse Dæmonum.

Quo-